

at den foreløbige Lov ikke maa stride mod Grundloven, kan forklares derved, at man har villet forebygge, at Grundlovens § 30" — altsaa nu § 25 — „opfattedes som en Hjemmel for hvilke som helst Nødsforanstaltninger, endog Suspension af visse Grundlovsbestemmelser, f. Eks. af Grundlovens §§ 80 og 81 eller af dens §§ 86 og 87 under Navn af Belejringstilstand eller deslige.“ Det var den Betragtning, det ærede Medlem var inde paa. „Men hertil maa bemærkes, at det dog ligger meget fjernt at forudsætte, at nogen skulde antage, at der ved foreløbig Lov kunde gives Forskrifter og Bestemmelser, som ikke kunde gives ved almindelig Lov, saa meget mere som Grundloven ved dens Bestemmelse om den foreløbige Lovs Forelæggelse for den følgende Rigsdag dog aabenbart maa gaa ud fra, at den foreløbige Lov lovligt kan stadfæstes eller gaa over til at blive endelig ved Rigsdagens Billigelse.“ Det er Svaret paa det af de ærede Medlemmer rejste Argument mod min Opfattelse af Grundlovens § 25. Det ærede Medlem Hr. Axel Møller hævdede dernæst — idet det ærede Medlem jo var klar over, at man ikke, saaledes som det ærede Medlem Hr. Rytter syntes at være tilbøjelig til, kunde feje Nellemanns udførlige Argumentation til Side —, at efter Nellemanns Tid var der sket to Ting, som maatte bevirke, at den juridiske Fortolkning med Hensyn til dette Spørgsmaal maatte komme til et andet Resultat. De to Ting, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller fremhævede, var, for det første, at man senere havde faaet Grundloven af 1915 § 93 med dens særlige grundlovgivende Myndighed, og for det andet, saa vidt jeg erindrer, at Højesteret jo havde fortolket Grundloven saaledes, at den havde Kompetence, og det maatte man derfor fra alle Sider bøje sig for, og at Nellemann ogsaa vilde bøje sig derfor. Er det ikke korrekt gengivet? (*Axel Møller*: Jo!). Med Hensyn til det første Argument maa jeg sige, at det har jeg udførligt svaret paa i Gaar. Jeg har udførligt gjort Rede for, hvad man vil kunne se af min Tale, hvorledes man fra Nellemanns Side, fra Lies og andres Sider argumenterer mod den Paastand, at den Omstændighed, at man har en særlig grundlovgivende Myndighed, skulde være afgørende for dette Fortolkningsspørgsmaal. Der er vel ingen

Grund til, at jeg læser det lange Stykke af Talen op igen. (*Axel Møller*: Ikke Spør!). Det er ikke noget nyt; det kan enhver bedømme Værdien af ved at læse det. Med Hensyn til det andet Argument vil jeg ogsaa tillade mig at citere Nellemann; der er det ejendommelige ved denne Forfatter i dette Tilfælde, at han altsaa ogsaa er i Stand til at imødegaa de Argumenter, der først kommer frem, efter at han er død. Det ærede Medlem Hr. Axel Møller læste et lille Stykke og havde desværre ikke mere; heldigvis har jeg Resten. Jeg tillader mig at oplæse det i Sammenhæng. Nellemann skriver, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller citerede: „Ingen tvivler paa, at i Domssager den højeste og øverste Myndighed er hos Højesteret, og selv om dens Afgørelse af en Sag maatte være stridende mod Grundloven eller maatte tillægge Højesteret en Kompetence, den ikke har, er herved intet at gøre; Højesterets Dom maa alligevel være den endelige og afgørende Norm for det omprocederede Forholds Afgørelse.“ Fra dette slutter det ærede Medlem: Altsaa er det givet, at Nellemann vilde bøje sig, naar han saa, at Højesteret nu havde tiltaget sig denne Kompetence. Men hvorledes fortsætter Nellemann nu? Han fortsætter saaledes: „Men betragter man det som en Selvfølge, at der under Lovens Tavshed intet Korrektiv haves mod Myndighedsoverskridelser fra den dømmende Magts Side, ses det ikke, at der fra et begrebsmæssigt Synspunkt kan anføres noget imod, at ganske det samme Forhold antages at finde Sted med Hensyn til Lovgivningsmagten; naar Kongen og Rigsdagen i Forening giver en Lov, har den øverste Statsmyndighed i dette Anliggende handlet, og ingen anden Myndighed i Staten er berettiget til at frakende den foreliggende Lovgivningsakt Gyldighed, naar den ikke ved Forfatningsloven har faaet overdraget en saadan kontrolerende Myndighed.“ Men det mener Nellemann jo netop ikke, at Højesteret har faaet. Jeg synes derfor, at det for at give et fyldestgørende og klart Billede af Forholdet, i alt Fald for de studerende, havde været heldigt, om det ærede Medlem Hr. Axel Møller ikke havde faaet afbrudt sit Citat paa et saa uheldigt Sted. Det ærede Medlem Hr. Axel Møller gik endvidere ind paa et Par af mine Argumenter, idet han lod de fleste ligge.